

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/366/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614204671
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614204671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a sudcov JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752 zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 810 11 Bratislava, IČO: 47 233 516 proti žalovanému Q.. Q. W., nar. X.X.XXXX, B. XXX/XX, XXX XX W., občan SR, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Námestie legionárov č. 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 343 828, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom 089 01 Svidník, Sov. hrdinov č. 163/66, o zaplatenie 1 730,04 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 04. 06. 2015, č. k. 7C/191/2014-46 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na ich náhradu. Zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania 214,91 Eur (trovy právneho zastúpenia) na účet právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil zistením, cit.: „Medzi účastníkmi konania došlo v zmysle ust. § 9 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca v prospech žalovaného poskytol úver vo výške 1 500 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami v celkovom počte 30 mesačných splátok k 28-temu dňu kalendárneho mesiaca vo výške 92,32 Eur (vrátane úrokov). Zároveň predmetná zmluva obsahovala uvedenie RPMN za úver 69,35 %, priemerná RPMN za úver 44,57 % a ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %.

Z karty klienta súd zistil, že žalovanému bola vyplatená dňa 25. 11. 2010 suma 1 246,56 Eur a žalovaným bola uhradená suma 1 039,46 Eur.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že ide o spotrebiteľskú vec a že zmluva obsahuje údaj o výške ročnej úrokovej sadzby, ktorá je v tomto prípade 70,01 %, čo je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Navyše ide o zmluvu neurčitú, nejasnú a nezrozumiteľnú, lebo v zmluve existuje rozpor medzi údajmi v bode 5 a bode 6 zmluvy, a to konkrétne v časti o RPMN za úver, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu.

S poukazom na kogentné ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2009 Z. z. musí zmluva o spotrebiteľskom úvere mať písomnú formu a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať náležitosti uvedené v ods. 2 tohto ustanovenia. Z obsahu zmluvy súd zistil absenciu povinných náležitostí zmluvy, a to konečnú splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)) a výšku, počet a termín splátok istiny úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k). Navyiac úroková sadzba úveru 70,01 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov a žalobca má nárok iba na vrátenie poskytnutého úveru.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanému 1 246,56 Eur a žalovaný mu uhradil 1 039,56 Eur. Žalovaný by bol povinný vrátiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 207 Eur, ktorú žalobca mohol na súde uplatniť v objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola podaná na súde 22. 08. 2014 a objektívna 3-ročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 25. 11. 2013. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu po uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby súdu neostávalo iné ako žalobu aj z dôvodu premlčania zamietnuť.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p.“.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p.. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v zákone 129/2010 Z. z. a ich uvedenie v zmluve nie sú podmienkou vzniku samotnej zmluvy a jej platnosti. Pre vznik zmluvy ako platného právneho úkonu nie je podstatná dohoda o RPMN, pretože z § 10 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že chýbajúci údaj o RPMN nie je podmienkou platnosti zmluvy. Skutočnosť, či sa tento údaj v zmluve neuvedenie vôbec alebo nevznikne v dôsledku dohody o ňom, je z pohľadu zákona č. 129/2010 Z. z. právne bezvýznamné. Chýbajúci údaj o RPMN nie je dôsledkom neplatnosti zmluvy, resp. jej neuzavretia ani v jednom prípade. Na základe uvedeného preto plnenia v súvislosti s uzavretou zmluvou o revolvingovom úvere nemajú povahu bezdôvodného obohatenia a ich posúdenie ako premlčané je záverom založeným na nesprávnom posúdení veci. Odvolateľ nad rámec uvedeného poznamenal, že súd nesprávne posudzoval aj otázku premlčania, nakoľko pri svojom závere, kedy nemalo dôjsť k vzniku zmluvy, by vo veci musel aplikovať ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie v tomto prípade nepripúšťa posúdenie nároku žalobcu (alebo jeho časti) ako premlčané. Rovnako bol odvolateľ toho názoru, že priznané trovy vedľajšiemu účastníkovi sú neúčelné.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvého stupňa a len na ich doplnenie uvádza nasledovné.

Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že úroky 70,01 % ročne sú neprimerane vysoké odporujúce dobrým mravom (porovnaj NS ČR vo veci 21Cdo/1484/2004 alebo NS SR vo veci 5Cdo/26/2011). Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu súdu prvého stupňa, že dohoda o výške úrokov

musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

V danom prípade výška úroku z úveru predstavuje 70,01 % ročne, pričom z internetovej stránky Národnej banky Slovenska súd preveril úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere v novembri 2010 bežný úrok predstavoval 14,64 % p. a.. Z toho je zrejmé, že žalobcom požadovaný úrok v danom prípade bol viac ako 5-násobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali.

Odvolačný súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu niekoľkonásobnú prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalobcom požadovaný úrok z úveru ročne 70,01 % spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 14,64 % ročne.

Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 OZ) nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc.

Okrem vyššie uvedeného odvolací súd sa stotožňuje aj s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ ide o RPMN v tejto časti je zmluva neurčitá, nejasná a nezrozumiteľná a z tohto dôvodu neplatná. Napriek tomu, že podľa názvu sa v tomto prípade jedná o revolving, je údaj o celkovej čiastke revolvingu uvedený za celkovou čiastkou klasického úveru, a teda nie je pre spotrebiteľa vôbec zjavné, ktorá čiastka, kedy, z akého dôvodu a či vôbec mu je poskytnutá. Existuje rozpor medzi údajmi v bode 5 a bode 6 zmluvy, a to konkrétne v týchto: RPMN za úver, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu. Keďže po vyplnení bodu 5 zmluvy ju žalovaný dňa 22. 11. 2010 podpísal a žalobca ju po vyplnení bodu 6 zmluvy, podpísal dňa 25. 11. 2010, čo už žalovaný svojim podpisom neodobril, to znamená, že nenastala zhoda vôle zmluvných strán, čo tiež spôsobuje neplatnosť zmluvy. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, predmetná zmluva o revolvingovom úvere nemá ani ďalšie náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., a to konkrétne konečnú splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)) a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k)).

Preto, ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 Občianskeho zákonníka).

Pretože nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, odo dňa poskytnutia finančných prostriedkov (25. 11. 2010) začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže žaloba bola podaná na súde 22. 08. 2014, stalo sa tak zjavne po uplynutí premlčacej lehoty.

V súvislosti s namietaným posúdením otázky premlčania odvolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej cit: „Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

V nadväznosti na citáciu vyššie uvedených ustanovení najvyšší súd poukazuje na základný zmysel a účel dovolania a mimoriadneho dovolania, ktorým je dosiahnuť preskúmanie právoplatného rozhodnutia vtedy, keď to zákon umožňuje, a v prípade, že v procese jeho preskúmania sa zistia zákonom stanovené dôvody pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, dosiahnuť tiež zrušenie rozhodnutia, proti ktorému bol

podaný tento mimoriadny opravný prostriedok (§ 243b ods. 2 O.s.p., resp. § 243b ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Zrušenie rozhodnutia napadnutého dovolaním alebo mimoriadnym dovolaním nesmie byť však nikdy samoučelné a vždy musí viesť k vytvoreniu stavu, v ktorom bude možné odstrániť nesprávnosť procesného alebo hmotnoprávneho charakteru, ktorá bola dôvodom pre kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu a nahradiť zrušené (nesprávne, nezákonné) rozhodnutie novým, zodpovedajúcim zákonu. Pokiaľ je však už pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia zrejmé, že (napríklad v dôsledku zmeny v právnom poriadku, ku ktorej medzičasom došlo) bude súd, ktorému sa vec po zrušení jeho rozhodnutia má vrátiť na ďalšie konanie, musieť rozhodnúť rovnako ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie mu platný právny stav ani neumožní (t.j. ak súd po vrátení veci nebude môcť postupovať alebo rozhodnúť inak, ako pred zrušením jeho rozhodnutia), nemá kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu opodstatnenie.

V preskúvanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014).

Odhliadnuc od uvedeného právneho názoru odvolací súd zastáva názor, že ust. § 54 ods. 1 OZ v znení Občianskeho zákonníka účinnom do 31.12.2014 je treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce nevyžaduje transpozíciu v prípade dualistickej úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 OZ a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti tomuto zákonu (rozumej Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 OZ).

Odvolací súd poznamenáva, že aj právna úprava v Občianskom zákonníku dopadá na obidve strany v súlade s princípom rovnosti, no je citlivejšia, zohľadňuje aspekt informovanosti spotrebiteľa, explicitne priznáva rovnaké práva aj ručiteľovi, garantuje efektívnejšie uplatnenie práva pri plynutí času pri zlom úmysle veriteľa a pod. Nemožno prehliadnúť pritom fakt, že sú to predovšetkým dodávateľia, ktorí uplatňujú veci na súde. Spory vyvolané spotrebiteľmi sú len veľmi zriedkavé, a preto argument o obchodnom práve a rovnosti „pre všetkých“ je objektívne značne relativizovaný.

Žalobca namieťa, že mu postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaniach nariadených na deň 02. 03. 2015 a 04. 06. 2015. Zároveň ospravedlnil aj neúčast' svojho právneho zástupcu a súhlasil s prejednaním i rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti na uvedených pojednávaniach. Žalobca sa teda svojim konaním sám zbavil možnosti zúčastniť sa na pojednávaní.

Postupom prvostupňového súdu preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu o neúčelnosti priznaných trov vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd k tomu poznamenáva.

Procesná aktivita vedľajšieho účastníka evidentne súvisí s ochranou spotrebiteľa, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov (porov. rozsudok súdneho dvora Mostaza Claro C-168/05, bod 37, cit.: Okrem toho, smernica, ktorá smeruje k posilneniu ochrany spotrebiteľa, predstavuje podľa článku 3 ods. 1 písm. t) ES opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Spoločenstvu a, najmä, na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celom Spoločenstve (pozri analogicky v súvislosti s článkom 81 ES rozsudok Eco Swiss, už citovaný, bod 36).

Takýmto prostriedkom ochrany môže byť aj inštitút náhrady trov konania, v rámci ktorého nemožno poprieť aj jeho sankčnú povahu (pre porovnanie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 9. 2011 sp. zn. 7MCdo 4/2010, cit. „Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania....., (tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2011 sp. zn. II. ÚS 281/2011).

Dôležitá je pri trovách konania aj ich náhradová funkcia (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2004, sp. zn. II. ÚS 31/04, cit. „Pri tomto výklade treba venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatočného protokolu).

Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Služba advokáta je pochopiteľná a logická, pretože úspech v súdnom konaní je determinovaný nielen tým, kto a aké právo má (hmotnoprávny aspekt), ale aj schopnosťou toto právo uplatniť (procesnoprávny aspekt). Náklady s tým spojené sú v zásade účelné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom. V množstve súdnych sporov už pomoc združenia pri vstupe do konania môže voči žalobcovi pôsobiť odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku berie svoju žalobu späť.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Účelnosť postupu vychádza zo zákonných dôvodov, ak neprekračuje ich medze. Z viacerých sporov toho istého žalobcu je totiž evidentné, že na zastavenie procesu proti spotrebiteľovi postačuje už len samotný vstup vedľajšieho účastníka do konania. Teda by bolo značne problematické nájsť ešte hospodárnejší úkon, ktorý vo svojich dôsledkoch privodí zastavenie konania. Zavinenie zastavenia konania sa posudzuje z procesného hľadiska a súd neskúma vecnú stránku prejednávanej veci (R 49/1993).

Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu o neúčelnosti vzniknutých trov vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník inicioval a podporoval ochranu proti konkrétnym zločkám uplatneného nároku a bol argumentačne úspešný. Výsledkom je zamietnutie žaloby, dôvodne vedľajší účastník namietol úroky odporujúce dobrým mravom.

Keďže namietané nesprávne posúdenie veci dôvodné nebolo a prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, odvolací súd rozsudok s osvojením si dôvodov ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a tomu zodpovedá i výrok o náhrade trov konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a vedľajší účastník na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, resp. nežiadal priznať trovy odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.